

Mediální zprávy týkající se sexu obvykle realitu značně překrucují či nadsazují, aby vyvolaly určitou odezvu či senzaci. Takže lehce můžeme získat dojem, že chceme-li být sexy, musíme mít velká nadra anebo že pouze zvláště přitažlivě vypadající muži stojí za případné sexuální úvahy. Překrucování a nadsazování často nacházíme v populárních časopisech i odborné literatuře, kde se dozvídáme o mnohočetných orgasmech, o tom jak dosáhnout hodinového orgasmu, o tom, jestli mají být zralé ženy spíše klitoridálně či vaginálně dráždivé. Je vyvíjen velký tlak na ženy v tom smyslu, že by měly mít "takový a takový" orgasmus a když ho prožívají jinak, tak je to nutně špatně, nemluvě o tom, když ho vůbec nemají. Zajímavé je, že odborníky na tomto poli jsou muži. Diskuse o tom, co prožíváme při orgasmu, co cítíme, co slyšíme, co vidíme, co si představujeme, co nás ovlivňuje, je stále ještě tabu. Ani o anorgasmii se nedozvídáme příliš mnoho. Jaké faktory se asi podílí na neschopnosti dosáhnout orgasmu? Od kdy můžeme ženu označit jako anorgastickou?

Baker (1996) uvádí, že ze všech aspektů lidské sexuality je ženský orgasmus tím nejzáhadnějším a nejnepředvídatelnějším. Ženské zkušenosti se v tomto ohledu dost zásadně rozcházejí. Některé ženy nemají orgasmus nikdy. Jiné mívají orgasmus, ale nikdy během pohlavního styku. A některé zase mají orgasmus téměř při každém styku. V této rigorózní práci se zaměřuji zejména na zdravou, nepatologickou sexualitu žen, a to na subjektivní prožívání orgasmu a prožívání sexuální reakce. K rozsáhlým kvalitativním rozhovorům přidávám kazuistiku ženy, která byla po značnou část jejího života anorgastická a nyní je schopna orgasmu dosáhnout.

Celá práce je uvedena shrnutím evolučního pohledu na ženskou orgastickou funkci. Kapitola druhá je zaměřena na fyziologické přístupy ke studiu ženského orgasmu. Na začátku je rozebrána ženská sexuální reakce podle koncepce Masterse a Johnsonové.